

Arrest

nr. 133 471 van 20 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 juni 2014 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 juni 2014 wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod (bijlage 13sexies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt :

"INREISVERBOD

Aan de heer:

(..)

Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.09.2013, aan betrokkene betekend op 01.10.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 07.04.2014.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11, § 1 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenwet), van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheid- en het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt :

« Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikels 74/11§1°, 74/13 en artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; .

Schending van artikel 3 , 8 en 13 van de EVBM .

Schending van het principe van een goede rechtsbedeling en van de zorgvuldigheidsplicht die bij de Administratie rust .

Schending van het redelijkheidbeginsel dat beveelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens verenigbaar zijn met het door de verweerder genomen besluit.

Schending van het principe van evenredigheid van de maatregel;

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen.

De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige bevoegdheid die de subjectieve rechten van een individu betreft, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan;

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat de beslissing inzake verzoekende partij als volgt gemotiveerd is :

• wat betreft het inreisverbod van 3 jaar :

“REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.09.2013, aan betrokkene betekend op 01.10.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 07.04.2014. Brussel, 24.06.2014 »

De beslissing stelt te worden genomen in uitvoering van artikel 74/11 § 1, tweede lid, op grond van het feit dat geen gevolg gegeven werd aan het BGV dd. 23.09.2013 en "bovendien" op 07.04.2014 een aanvraag tot verblijf steunende op artikel 9 bis heeft ingeleid;

dat meteen dient te worden vastgesteld dat de gestelde termijn van 3 jaar geenszins gemotiveerd wordt;

dat artikel 74/11 het volgende voorziet :

"Artikel 74/11§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beeindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4"

- In casu is de beslissing totaal gestereotypeerd en blijkt niet dat een individueel onderzoek geleid werd om de maximale toegelaten termijn op te leggen, die bovendien niet gemotiveerd werd, daar waar de Minister over een ruime appreciatiebevoegdheid geniet en zich zelfs kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen;
- Dat de beslissing evenmin een reden aangeeft waarom de overheid de humanitaire redenen in casu niet heeft overwogen, m.n. de bijzondere situatie van verzoekende partij;
- Dat de beslissing niet gemotiveerd wordt ten aanzien van de elementen met betrekking tot haar privaatleven die ter ondersteuning van haar aanvraag steunende op artikel 9 bis werden voorgelegd.
- Dat de gelegenheid dat de DVZ gelijktijdig een beslissing trof die de aanvraag onontvankelijk verklaart is geen afdoende reden om totaal geen reden aan te geven waarom de humanitaire redenen die aangehaald werden geen humanitaire redenen waren in het kader van de ruime appreciatievermogen van de Minister in het kader van het opleggen van een inreisverbod
- In casu verwijst de beslissing zelfs niet naar het gevolg dat gegeven werd aan de aanvraag van 07.04.2014 die in de beslissing vermeld wordt;
- Dat dient te worden vastgesteld dat de beslissing inzake de onontvankelijk 9 bis voor uw Raad aangevochten werd, zodat deze beslissing nog niet definitief is geworden

Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeerd en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt ;

Dat in casu de toepassing van artikel 3 EVRM dient te worden toe gepast in samenhang met artikel 8 EVRM.

Dat artikel 3 samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen.

Dat de verwijdering met inreisverbod van drie jaar voor onmiddellijk gevolg heeft dat de verzoekende partij geen kans meer geboden wordt om haar aanvraag tot verblijfsvergunning ten gronde te zien onderzoeken.

Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden ;

Dat de uitvoering van het huidige inreisverbod, een scheiding zou inhouden met het gebruikelijk geworden levenskader van de verzoekende partij.

Artikel 74/11

§ 1, *De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. *De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3r of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.*

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. *Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.*

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.

De Staatsecretaris geeft hiervoor echter geen enkele reden daar waar hij over een appreciatiebevoegdheid beschikt.

De beslissing is derhalve niet wettig gemotiveerd en dient te worden vernietigd. »

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 1 oktober 2013. Tevens wordt vermeld dat aan verzoeker een termijn van drie jaar inreisverbod wordt gegeven omdat hij na het betekenen van voormeld bevel nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag op grond van artikel 9bis ingediend op 7 april 2014.

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij stelt dat niet wordt meegedeeld waarom er een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd en waarom er direct gekozen werd voor de maximale termijn. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk vermeld: *"In uitvoering van (..) is de termijn van het inreisverbod drie jaar omdat: (..) Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 07.04.2014."* Er wordt bijgevolg wel degelijk formeel gemotiveerd waarom de verwerende partij het nodig achtte aan verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar te geven. Tevens wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod wordt opgelegd, namelijk omdat een vroegere beslissing tot verwijdering van het grondgebied niet werd uitgevoerd. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen

derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van de formele motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

2.3. Verzoeker herhaalt voorts dat er geen onderzoek is naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker met deze uiteenzetting voornamelijk aangeeft dat volgens hem een motivering ontbreekt, zodat hij opnieuw de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert. Zoals in punt 2.3. reeds werd gesteld, bevat de bestreden beslissing wel degelijk een afzonderlijke motivering voor het opleggen van een termijn van drie jaar: *“In uitvoering van (...) is de termijn van het inreisverbod drie jaar omdat: (...) Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 07.04.2014.”* Los van de vraag naar de inhoud van dit motief, dient te worden vastgesteld dat er wel wordt gemotiveerd waarom de maximumtermijn wordt gehanteerd. Dit motief staat los van het motief waarom er een inreisverbod gegeven wordt, met name omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan door geen gevolg te geven aan een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen onderzoek is naar zijn specifieke omstandigheden, dient erop te worden gewezen dat er wordt verwezen naar het feit dat hij nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied te verlaten, ondanks het hem afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten en dat hij daarenboven een regularisatieaanvraag heeft ingediend. Verzoeker meent dat de elementen met betrekking tot zijn privéleven en artikel 3 van het EVRM zoals aangehaald in de regularisatieaanvraag hadden in rekening moeten gebracht worden bij het opleggen van het inreisverbod, doch de Raad stelt vast dat deze elementen door de verwerende partij reeds beoordeeld werden in het kader van die regularisatieaanvraag, met name op 24 juni 2014 werd deze aanvraag door de verwerende partij afgewezen waarbij de daarin ingeroepen elementen in overweging werden genomen. De Raad ziet dan ook niet in waarom de verwerende partij bij het treffen van de thans bestreden beslissing nogmaals deze elementen in overweging zou moeten nemen. Het loutere feit dat verzoekende partij hiertegen een beroep heeft ingesteld, maakt niet dat deze beslissing niet rechtsgeldig in het rechtsverkeer aanwezig is. Dergelijk beroep heeft ook geen schorsende werking. Het staat verzoeker daarnaast vrij steeds om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te verzoeken indien hij meent dat de voorwaarden daartoe vervuld zijn. Met zijn betoog dat hij door het inreisverbod zijn regularisatieaanvraag niet ten gronde zal behandeld zien, gaat verzoeker er tevens aan voorbij dat deze aanvraag reeds onontvankelijk werd verklaard en dat, zelfs indien de Raad deze beslissing zou vernietigen, dit niet inhoudt dat verzoeker terugvalt op een ontvankelijke aanvraag of dat het bestuur verplicht zou zijn deze aanvraag ontvankelijk te verklaren. Het betoog van verzoeker dienaangaande is derhalve volledig hypothetisch.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker toont met zijn algemene en vage uiteenzetting dat er geen onderzoek werd gevoerd naar zijn specifieke omstandigheden, zonder deze specifieke omstandigheden enigszins verder te verduidelijken, niet aan dat de verwijzing naar het feit dat hij nog steeds geen stappen ondernomen heeft om gevolg te geven aan het afgeleverde bevel en zelfs een regularisatieaanvraag nadien heeft ingediend kennelijk onredelijk is of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens. Door louter te verwijzen naar een mogelijke schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, zonder dit nader te duiden, maakt verzoeker geen schending van deze artikelen aannemelijk. De schending van de zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

2.4. Het enig middel is in al zijn onderdelen, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER